

РЕШЕНИЕ

№ 3342

гр. София, 29.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 11 състав,
в публично заседание на 15.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **12647** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.156-161 ДОПК, вр. с чл.4, ал.1 и чл.9б от ЗМДТ.

Образувано е по жалба на [фирма] срещу Акт за установяване на задължения по декларация по чл.107, ал.3 от ДОПК № ДНД16 -ТД26-10/04.02.2016г., издаден от орган по приходите – гл. инспектор в отдел „ОП – надежда/В.“ на Дирекция „ОП“ към направление „Финанси стопанска дейност“ при Столична община, потвърден с Решение № СДФ 19-РД28-236/10.09.2019г. на Директора на Дирекция „ОП“ при СО. Жалбоподателят счита, че решението е необосновано и постановено в противоречие с материалноправните разпоредби и целта на закона. Недвижимият имот, за който е подал данъчна декларация е за „производство" и в него никога не се е извършвала търговия. Органът по приходите незаконосъобразно е изчислил дължимия данък и такса като необосновано е приел, че обектът е с „търговско" предназначение, въпреки че [фирма] не е декларирано такова обстоятелство и е представило доказателства за предназначението на обекта единствено като цех за производство. Представя копие на одобрения проект на сградата – Търговски комплекс, в който се намира обектът, но в декларацията в графа „Предназначение“ е написал производство, а в графа „вид на обекта“ е посочил, че сградата е с търговско предназначение. Заявява, че актът е нищожен, тъй като директорът на дирекция „Общински приходи“ СО няма компетентност да установява данъчни задължения по реда на чл.107 от ДОПК в случаите, когато не са декларирани обстоятелства въз основа на които се определя размера на данъка.

В съдебно заседание се явява управителят на дружеството – жалбоподател с адвокат Д., който поддържа жалбата и моли да бъде прогласена нищожност на оспорения индивидуален административен акт.

Ответникът – Директорът на дирекция „Общински приходи“ към направление „ФСД“ при СО, чрез юрисконсулт оспорва жалбата и моли да се отхвърли. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

СГП не взема становище.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, установи следното от фактическа страна:

С АУЗД № ДНД16-ТД26-10/04.02.2016г., издаден от орган по приходите гл. инспектор в отдел „ОП“ – Надежда/В. на Дирекция „ОП“ към направление „ФСД“ СО, на основание чл.4, ал.1 и ал.2 от ЗМДТ, чл.107, ал.3 от ДОПК и във връзка с подадена декларация по чл.14, ал.1 от ЗМДТ и чл.17, ал.1 от ЗМДТ са установени задълженията за данък върху недвижимите имоти и такса битови отпадъци на [фирма] за периода 01.01.2011г. – 31.12.2015г. за имоти, находящи се в [населено място], район В., ж.к. В. 2 до бл. 637 /помещение към трафопост/ и в район Надежда, [улица].

АУЗД е бил обжалван пред АССГ, за което е образувано ахд № 10362/2018г., като съдът е констатирал просрочие на жалбата, тъй като актът е връчен на 12.02.2016г., а жалбата е подадена в СРС на 21.03.2018г. С молба от 26.10.2018г. по дело10362/2018г. на АССГ 49 състав жалбоподателят е уточнил, че оспорва АУЗД по отношение на неговата валидност, а не по отношение на законосъобразността му, като иска да бъде прогласена нищожността му. С влязло в сила Определение на АССГ № 5537/23.07.2019г. делото е прекратено и поради задължителния административен контрол, на който подлежи АУЗД са дадени указания на директора на Дирекция „ОП“ при СО да се произнесе по жалбата на [фирма], съгласно направеното уточнение за прогласяване на нищожност.

В изпълнение определението на АССГ, 49 състав Директорът на Д“ОП“ към направление „ФСД“ СО се е произнесъл с Решение № СДФ 19-РД28-236/10.09.2019г. като е приел искането за обявяване нищожност на акта за неоснователно.

От правна страна съдът намира следното:

Жалбата е допустима като подадена в предвидения законов срок от лице, което има правен интерес.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

С диспозитива на Решение № СДФ 19-РД28-236/10.09.2019г. Директорът на Дирекция „ОП“ при СО е потвърдил „изцяло“ Акт за установяване на задължения по декларация по чл.107, ал.3 от ДОПК № ДНД16 -ТД26-10/04.02.2016г., макар горестоящият административен орган, съгласно определението на АССГ 49 състав да е бил задължен да се произнесе единствено по валидността на административния акт. Независимо от това, предмет на разглеждане в настоящото производство е единствено искането за прогласяване на нищожност на АУЗД. На съдебно обжалване принципно подлежи АУЗД по чл.107 ДОПК, но в случая възможността за отмяна, поради незаконосъобразност е преклудирана през 2016г. и следва настоящата инстанция да се изследва единствено наличие или липса на основанията за нищожност.

Съгласно чл.107, ал.1 и ал.4 от ДОПК органът по приходите установява размера на дължимия данък въз основа на подадена от лицето декларация. Издаденият АУЗД може да се обжалва в 14-дневен срок от получаването му пред директора на

териториалната дирекция. Според чл.4, ал.3 и 5 от ЗМДТ в производствата по ал. 1 служителите на общинската администрация имат правата и задълженията на органи по приходите, а ръководителят на звеното за местни приходи в съответната община упражнява правомощията на териториален директор на Националната агенция за приходите.

Следователно, оспореният АУЗД е издаден от компетентен административен орган по смисъла на чл. 4, ал. 1 във връзка с, ал. 3 изр.1 предл.1 и ал. 4 от ЗМДТ. Компетентен е и издалият потвърждаващото го решение горестоящ административен орган. Спазена е установената от закона форма - актът е писмен. Посочени са фактическите основания за издаването му, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да водят до неговата нищожност.

Неоснователно в жалбата се твърди, че директорът на Дирекция „ОП“ СО е установил данъчните задължения, тъй като задълженията са установени от Е. Д. – гл. инспектор в отдел ОП“Надежда/В.“ въз основа на подадените през 2003г. и 2013г. декларации. Възражението за декларираното от [фирма] предназначение на имота „производство“ е релевантно единствено към законосъобразността на АУЗД и не влияе върху валидността му, но само за пълнота следва да се отбележи, че в приложената на лист 101 от делото декларация обектът е деклариран навсякъде като „търговски“, независимо от изрично дадената възможност в образеца на декларацията (лист 102 гръб) да се определи като „производствен обект“ този, който се ползва за производство.

Жалбата следва да се отхвърли като неоснователна, а на ответника се дължи поисканото юрисконсултско възнаграждение на основание чл.78, ал.8 от ГПК, вр. С чл.144 АПК в размер на 100 /сто/ лева.

Водим от горното АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, III-то Административно отделение, 11-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на [фирма], с която се иска да бъде прогласена нищожността на Акт за установяване на задължения по декларация по чл.107, ал.3 от ДОПК № ДНД16 -ТД26-10/04.02.2016г., издаден от орган по приходите – гл. инспектор в отдел „ОП – надежда/В.“ на Дирекция „ОП“ към направление „Финанси стопанска дейност“ при Столична община, потвърден с Решение № СДФ 19-РД28-236/10.09.2019г. на Директора на Дирекция „ОП“ при СО.

ОСЪЖДА [фирма] да плати на Столична община юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лева.

Решението може да се обжалва в 14 дневен срок пред ВАС на РБ.

СЪДИЯ: